

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Středisko Služeb Kupónové Privatizace, občanské sdružení**, se sídlem Rybná 14, Praha 1, zastoupeného JUDr. Milošem Bláhou, advokátem se sídlem Praha 8, Zenklova 117, proti žalované: **Česká národní banka**, se sídlem Na Příkopě 28, Praha 1, proti rozhodnutí Prezidia Komise pro cenné papíry ze dne 7. 12. 2005, č. j. 10/SoO/12/2005/1, o správním deliktu, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2006, č. j. 10 Ca 16/2006 - 137,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2006, č. j. 10 Ca 16/2006 - 137, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se Středisko Služeb Kupónové Privatizace, občanské sdružení (dále jen „stěžovatel“), domáhá zrušení výše uvedeného rozsudku městského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí o rozkladu vydanému Prezidiem Komise pro cenné papíry dne 7. 12. 2005, č. j. 10/SoO/12/2005/1, jímž bylo změněno rozhodnutí Komise pro cenné papíry (jejímž právním nástupcem je Česká národní banka) ze dne 1. 8. 2005, č. j. 51/So/91/2004/15.

Oznámením ze dne 24. 8. 2004, č. j. 51/So/62/2004/1, zahájila Komise pro cenné papíry (dále též „správní orgán“ či „Komise“) ve smyslu ust. § 18 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), se stěžovatelem správní řízení ve věci možného porušení ust. § 4 odst. 5 ve vazbě na ust. § 4 odst. 2 písm. c) zákona č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon

o podnikání na kapitálovém trhu⁶). Současně správní orgán rozhodl o předběžném opatření spočívajícím v povinnosti stěžovatele zdržet se dalšího výkonu činnosti, ke které je dle ust. § 4 odst. 5 zákona o podnikání na kapitálovém trhu zapotřebí povolení Komise, konkrétně specifikované v předmětném rozhodnutí.

Oznámením ze dne 7. 12. 2004, č. j. 51/So/91/2004/1, zahájila Komise se stěžovatelem správní řízení ve věci možného porušení ust. § 4 odst. 5 ve vazbě na § 4 odst. 2 písm. a) a c) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, když současně rozhodla o předběžném opatření, kterým stěžovateli uložila zdržet se dalšího výkonu činnosti, ke které je dle § 4 odst. 5 zákona o podnikání na kapitálovém trhu zapotřebí povolení Komise, tj. poskytování investiční služby podle § 4 odst. 2 písm. a) a c) zákona o podnikání na kapitálovém trhu. Rozhodnutím ze dne 23. 12. 2004 spojila Komise obě zahájená správní řízení v jedno, vedené pod sp. zn. 51/So/91/2004. Správní řízení následně vyústilo v rozhodnutí Komise pro cenné papíry ze dne 1. 8. 2005, č. j. 51/So/91/2004/15, kterým bylo deklarováno spáchání správního deliktu stěžovatelem.

Komise pro cenné papíry dospěla ve svém rozhodnutí k závěru, že stěžovatel spáchal správní delikt podle ust. § 187 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve vazbě na ust. § 5 a § 4 odst. 5 téhož zákona, kterého se dopustil tím, že ve vztahu k akciím společnosti ŠTI Holding, a.s., poskytoval minimálně od srpna 2004 investiční službu přijímání a předávání pokynů [§ 4 odst. 2 písm. a) cit. zákona] a obchodování na vlastní účet [§ 4 odst. 2 písm. c) téhož zákona], a dále ve vztahu k akciím společnosti Teplárna České Budějovice, a.s., poskytoval minimálně od prosince 2004 investiční službu přijímání a předávání pokynů [§ 4 odst. 2 písm. a) zákona], obhospodařování majetku zákazníka [§ 4 odst. 2 písm. d) zákona] a správu investičních nástrojů [§ 4 odst. 3 písm. a) zákona] Stěžovatel tedy dle Komise vykonával činnost, resp. poskytoval investiční služby, ke kterým neměl povolení Komise, za což mu tato uložila pokutu ve výši 2 000 000 Kč.

Rozhodnutí Komise bylo změněno rozhodnutím o rozkladu Prezidia Komise tak, že výrok rozhodnutí byl změněn tak, že stěžovateli byla uložena pokuta ve výši 2 000 000 Kč za správní delikt podle ust. § 187 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, jehož se stěžovatel dopustil neoprávněným poskytováním hlavní investiční služby obchodování s investičními nástroji na vlastní účet [§ 4 odst. 2 písm. c) zákona], akcionářům společnosti ŠTI Holding, a.s., a neoprávněným poskytováním doplňkové investiční služby správa investičních nástrojů [§ 4 odst. 3 písm. a) cit. zákona] akcionářům společnosti Teplárna České Budějovice, a.s.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítl stížní důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel v první řadě nesouhlasí s názorem soudu, že by akcionáře podvedl (tvrzení označené stěžovatelem jako č. 1). Údajná ztráta akcií p. E. S. byla ve skutečnosti odepsáním akcií z jejího účtu z důvodu jejich přeměny ze zaknihovaných na listinné. V ostatních případech stěžovatel čelil očernění ze strany společnosti ŠTI Holding, a.s. (tvrzení č. 2). Soud rovněž chyboval i v otázce uzavření kupních smluv (tvrzení č. 3). Dle zákona musí mít kupní smlouvy o převodu listinného cenného papíru na jméno písemnou podobu. V daném případě však návrh smlouvy obsahoval pouze jeden podpis, stěžovatel smlouvu nepodepsal. Z rozsudku není zřejmé, proč vzal soud za stěžejní skutečnost, že došlo k předání akcií (tvrzení č. 4); proto je rozsudek nepřezkoumatelný. Pravdivé není ani tvrzení soudu,

že by se jednotliví akcionáři domáhali zaplacení kupní ceny, neboť smluvní vztah k příslušným akcionářům byl nastaven na základě smlouvy o finančním poradenství. Stěžovatel dále rozporuje závěr soudu o tom, že jeho činnost by byla soustavnou (tvrzení č. 5), naopak byla jen jednorázovou spočívající v zaslání dopisu jedné množině akcionářů. Soud nesprávně směšuje dvě činnosti stěžovatele, tudíž nelze jako důkaz o neoprávněném obchodování na vlastní účet použít Všeobecné obchodní podmínky vydané právě pro tuto jinou činnost (tvrzení č. 6). Stěžovatel trvá na tom, že činil pouze úkony na základě zmocnění dle občanského zákoníku (tvrzení č. 7) a nic jiného, když ani ze spisu neplyne, že by kupní smlouvy akceptoval, natož realizoval. Jediné, co stěžovatel činil, bylo bezplatné vyzvednutí listinných akcií na základě plné moci a nic jiného. Z tohoto důvodu stěžovatel nemohl konat vytykanou činnost – obchodování na vlastní účet. Nesouhlasí ani s polemikou soudu ohledně toho, že nemůže vůbec vykonávat činnost za účelem dosažení zisku (tvrzení č. 8). Rovněž neuzavřel žádnou smlouvu o koupi cenných papírů s p. N., neboť akcionářce akcie odevzdal (tvrzení č. 9). Stěžovatel dále uvádí, že nebylo na místě odmítnutí důkazů jím navrhaných (tvrzení č. 9a), neboť tyto by mohly vyvrátit závěry Komise. Soud rovněž neuvedl, proč se domnívá, že navržené důkazy jsou nadbytečné. Dle stěžovatele je tak nesporné, že se ničeho nedopustil (tvrzení č. 10). Soud dále neodůvodnil, proč posoudil smlouvu stěžovatele jako odpovídající svým obsahem smlouvě o správě cenných papírů (tvrzení č. 11). Stěžovatel připouští, že akcie vyzvedl a bezplatně uschoval (tvrzení č. 12), což jsou však činnosti, ke kterým není třeba povolení Komise. Zdůrazňuje, že není rozhodné, jak byly nastaveny podmínky ve smlouvě, ale jaká činnost byla fakticky vykonávána. Výše odměny (tvrzení č. 13) zcela odpovídala nákladům a rizikům zamýšlené poradenské činnosti s ohledem na náklady a rizika soudních sporů, proto není zřejmé, proč ji soud shledal nepřiměřenou, když je zde opět směšována bezplatná činnost dle stanov a finanční poradenství za úplatu. Stěžovatel dále konstatuje, že formulářový typ smlouvy používal pro zjednodušení administrativy (tvrzení č. 14). Je tudíž zřejmé, že jeho činnosti nejsou podřaditelné pod správu cenných papírů (tvrzení č. 15). Soud se nikterak nezabýval důvodností stanovení výše pokuty (tvrzení č. 16), není patrné, zda bylo přihlédnuto k povaze, závažnosti, způsobu, době trvání a následkům údajného protiprávního jednání. Správní orgán nepřihlédl k okolnosti, že by pokuta neměla mít likvidační charakter (tvrzení č. 21). Stěžovatel ve své kasační stížnosti dále zdůvodňoval vlastní obchodní transakci (tvrzení č. 17), použití loga, názvu a sídla sdružení (tvrzení č. 17a) s tím, že toto nebylo činěno za účelem klamání drobných akcionářů, a rovněž i vysvětlil svoji finanční situaci (tvrzení č. 19) a způsob, jakým hodlal financovat nákup akcií (tvrzení č. 18), dále organizační strukturu, úlohu předsedy divize a předsedy sdružení (tvrzení č. 20). Rovněž odkázal na žalobu. Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti předně zdůraznil, že pokuta byla udělena za mimořádně závažné správní delikty, které se vymykají „běžným případům“ neoprávněného poskytování investičních služeb s tím, že vysoká společenská nebezpečnost protiprávního jednání stěžovatele spočívá především v tom, že se cíleně obrátil na nejméně kvalifikované drobné investory, na nejzranitelnější účastníky kapitálového trhu. Stěžovatel se snaží vyvolat záměnu se Střediskem cenných papírů, což vyplývá i ze zahájeného trestního stíhání T. T., předsedy sdružení. Dále uvádí, že stěžovatel mylně interpretuje shrnutí obsahu jednotlivých listin, které byly součástí spisu.

Správní orgán popsal jednání stěžovatele s tím, že z něj dle jeho názoru jednoznačně vyplývá vůle stěžovatele nabýt akcie společnosti ŠTI Holding, a.s., za cenu 1000 Kč; byly tak splněny všechny náležitosti, které vyžaduje smlouva o koupi akcií, když žádný předpis nestanoví, že podpisy by měly být na jedné listině. Dále zdůraznil, že i když ve smlouvě nebyla stanovena doba plnění, měl stěžovatel povinnost uhradit kupní cenu akcií bezprostředně po vyzvání akcionáři. Správní orgán se dále domnívá, že byl splněn i znak soustavnosti, neboť činnost stěžovatele nelze redukovat pouze na zaslání předmětného dopisu; tomuto kroku předcházely a po tomto kroku rovněž následovaly další. Činnost stěžovatele rovněž obsahově odpovídá smlouvě o správě akcií podle ust. § 36 zákona o cenných papírech. Komise rovněž zdůraznila, že stěžovateli nebyla uložena pokuta za vyzvedávání akcií, ale za neoprávněné poskytování investičních služeb s tím, že stěžovatel nebyl oprávněn k uzavírání smluv o prodeji cenných papírů. Správní orgán se dále vyjadřoval k jím tvrzené podvodné činnosti stěžovatele mající za cíl oklamání akcionářů. Taktéž zdůraznil, že s ohledem na rozsah a obsah jeho činnosti je evidentní, že musí disponovat větším množstvím finančních prostředků než jím tvrzených 300 Kč. Stěžovatel však vůbec nevedl účetnictví a jeho majetkové poměry jsou zcela netransparentní. Proti T. T., statutárnímu orgánu stěžovatele, bylo proto zahájeno trestní stíhání pro trestný čin zkreslování údajů o stavu hospodaření. Správní orgán proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Dle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ObZ“ či „obchodní zákoník“), *se podnikáním rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku.*

Podle ust. § 187 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu *osobě, která vykonává činnost, ke které je třeba povolení nebo registrace podle tohoto zákona (§ 5, § 28 odst. 1, § 29 odst. 2, § 45 odst. 1, § 56 odst. 2, § 73 odst. 2, § 83 odst. 2, § 103 odst. 1) bez povolení nebo registrace, se uloží pokuta do výše 5 000 000 Kč.*

Dle ust. § 4 odst. 1 cit. zákona *investičními službami jsou hlavní investiční služby a doplňkové investiční služby poskytované podnikatelsky třetím osobám.*

Podle ust. § 4 odst. 2 písm. c) cit. zákona je *obchodování s investičními nástroji na vlastní účet hlavní investiční službou.*

Dle odst. 3 písm. a) cit. ustanovení je *správa investičních nástrojů doplňkovou investiční službou.*

Podle odst. 6 cit. ustanovení *se ke poskytování investiční služby nevyžaduje povolení ke činnosti obchodníka s cennými papíry, je-li poskytována výhradně osobám, které ovládají osobu poskytující investiční službu, nebo osobám ovládaným stejnou osobou jako osoba poskytující investiční službu, nebo v souvislosti s výkonem jiné profesní činnosti, jejíž právní úprava poskytování investičních služeb výslovně připouští, zejména notářem, advokátem nebo soudním exekutorem.*

Dle ust. § 5 cit. zákona *obchodník s cennými papíry je právnická osoba, která poskytuje investiční služby na základě povolení Komise pro cenné papíry (dále jen "Komise") ke činnosti obchodníka s cennými papíry.*

Před vlastním zhodnocením stížných námitek Nejvyšší správní soud považuje s ohledem na meritum sporu za vhodné se nejprve alespoň v obecných rysech věnovat otázce podnikání na kapitálovém trhu z hlediska subjektů oprávněných na tomto trhu aktivně vystupovat a činností, které jsou tito oprávněni vykonávat. Ačkoliv zákon

o podnikání na kapitálovém trhu nepodává definici pojmu „podnikání na kapitálovém trhu“, je možno ho vymezit jako poskytování investičních služeb. *„Investičnímu službami se rozumí při splnění podmínek stanovených obchodním zákoníkem pro podnikání (tedy podmínky soustavnosti, podmínky samostatného výkonu činnosti podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost a podmínky sledovaného účelu, kterým je dosažení zisku) hlavní a vedlejší investiční služby poskytované třetím osobám“* (Kotáb P., Marková H.: Subjekty finančního trhu. In: Bakeš M. a kol.. Finanční právo, Praha, 2003, C.H. Beck, str. 591). Proto poskytovat hlavní či doplňkové investiční služby (dle dikce zákona platného pro souzenou věc) spočívající např. v úschově a správě jednoho nebo několika investičních instrumentů byla oprávněna jen osoba, která měla k této činnosti povolení udělené Komisí (nyní Českou národní bankou, dále jen „ČNB“). Tuto osobu zákon nazývá obchodníkem s cennými papíry. Proto, aby se určitý subjekt stal obchodníkem s cennými papíry, tj. aby mu Komise či ČNB udělila povolení k provozování této činnosti, vyžaduje zákon o podnikání na kapitálovém trhu splnění celé řady podmínek, např. personálních či organizačních předpokladů, právní formy, kapitálové vybavenosti, apod. Povolení je vždy uděleno omezeně pro určitý okruh činností, tj. hlavních či doplňkových investičních služeb. Z příslušných ustanovení zákona o podnikání na kapitálovém trhu tak zcela jednoznačně vyplývá úmysl zákonodárce díky specifikům kapitálového trhu umožnit aktivní činnost na tomto trhu spočívající mj. ve zprostředkování obchodování jen kvalifikované skupině osob, která splněním příslušných zákonných kritérií bude garantovat profesionální přístup. Jak uvádí důvodová zpráva k ust. § 5 až § 7 citovaného zákona, *„investice na kapitálovém trhu jsou vždy spojeny s určitou mírou rizika, která je tím vyšší, čím méně informovaný a zkušený je investor. Proto je třeba klást vysoké nároky na odbornost, zkušenosti a bezúboňnost osoby, která poskytuje investiční služby. Stejně tak je třeba stanovit přesná pravidla a podmínky, za jakých mohou být tyto služby poskytovány“*.

Tolik obecně k problematice, jejíž posouzení je pro danou věc klíčové. Z hlediska poznatků definovaných výše je tak možno dospět k dílčímu závěru, že poskytovat určité zákonem definované služby či provádět určité činnosti na kapitálovém trhu (tzv. investiční činnosti) byla oprávněna pouze osoba, které k těmto činnostem či službám bylo uděleno povolení Komisí pro cenné papíry. V případě, že by investiční služby vykonávala osoba bez příslušného povolení, uděloval zákon o podnikání na kapitálovém trhu pravomoc Komisi, jako orgánu státního dozoru, zahájit s takovou osobou správní řízení ústící mimo jiné i v udělení pokuty. Tak tomu bylo i v souzené věci, v níž Komise dospěla k závěru, že stěžovatel poskytoval bez povolení hlavní a doplňkovou investiční činnost, za což mu udělila pokutu, což však stěžovatel rozporuje. Dále se proto Nejvyšší správní soud zaměřil na posouzení jednání stěžovatele a zhodnocení subsumpce tohoto jednání Komisí pod skutkové podstaty správního deliktu citované výše.

Jak je zřejmé ze **správního spisu**, Komise zahájila se stěžovatelem správní řízení, neboť byla upozorňována několika vlastníky cenných papírů společnosti ŠTI Holding, a.s., a Teplárna České Budějovice, a.s., na jednání stěžovatele. Stěžovatel totiž zasílal akcionářům společnosti ŠTI Holding, a.s. (dále též „emitent“), dopisy, ve kterých je upozorňoval na skutečnost, že mají právo na vyzvednutí akcií v listinné podobě a rovněž na výplatu 1000 Kč za akcii s tím, že obě služby zajišťuje stěžovatel. Dopis (např. ze dne 6. 8. 2004, adresovaný p. K. T., po svoji typovost nazvaný dále též „první dopis“) obsahoval i upozornění, že jestliže tak adresát neučiní v určené lhůtě, zanikne toto právo společně s právem na finanční výplatu. Součástí zápisu obsahující tuto

písemnost byl i formulář plné moci (zmocněncem byl stěžovatel) a rovněž i formulář smlouvy dle § 409 a násl. ObZ a § 13 a násl. zákona o cenných papírech. Předmětem této smlouvy byl závazek adresáta písemnosti převést na stěžovatele hromadnou listinu nahrazující jednotlivé kmenové akcie v počtu daném k datu přeměny akcií společnosti ŠTI Holding, a.s., a závazek stěžovatele uhradit za každou kmenovou akcii 1000 Kč. Ve spise je založen i v pořadí typově druhý dopis (např. ze dne 23. 9. 2004, adresovaný p. A. K.), ve kterém byl adresát informován o přijetí podkladů (z prvního dopisu – pozn. soudu), dále byl vyrozuměn o tom, že se „*vyskytly případy, kdy se soukromí drobní překupníci a jiné subjekty snaží destabilizovat situaci ohledně vyzvedávání a finančního zhodnocení akcií společnosti ŠTI Holding, a.s. pro drobné akcionáře, např. rozěsiláním cílených a účelových dopisů, či smluv, jejichž podpisem byste se dopustili nepravdivého prohlášení a porušení právních předpisů a vystavovali riziku soudního sporu a náhrady škody*“, když stěžovatel současně adresátovi radil nereagovat na žádné nabídky. „První dopis“ shodného obsahu (avšak s poněkud odlišnými přílohami tvořenými plnou mocí a smlouvou o úschově a finančním poradenství, jejíž součástí byly i Všeobecné podmínky poskytování služeb finančního poradenství platné od 1. 9. 2004) byl adresován rovněž i akcionářům společnosti Teplárna České Budějovice, a.s. (např. dne 26. 10. 2004, adresátu ing. M. Ch.). Ve spise je rovněž založen dopis ze dne 22. 11. 2004 adresovaný p. M. A., ve kterém stěžovatel podal vysvětlení ohledně svého názvu, ochranné známky, o činnostech a cíli sdružení a činnosti společnosti ŠTI Holding, a.s., týkající se akcionářů. V dalším dopise (např. ze dne 15. 9. 2004, adresovaném p. E. S.), stěžovatel uvedl, že společnost ŠTI Holding, a.s., odmítla vydat akcie, proto stěžovatel požadoval po adresátu udělení plné moci právnímu zástupci stěžovatele, aby mohlo dojít k vyzvednutí akcií. Spis dále obsahuje dopis nazvaný Upomínka II. (např. ze dne 5. 4. 2005, adresovaný p. V. K.), ve kterém byl adresát upozorněn, že dosud neučinil příslušné právní kroky s tím, že pokud tak neučiní neprodleně, budou jeho akcie prodány ve veřejné nedobrovolné dražbě a adresát bude muset uhradit i náklady dražby. Součástí upomínky byl rovněž návrh smlouvy o úschově a finančním poradenství včetně všeobecných obchodních podmínek a formulář plné moci. Tolik stručný přehled správního spisu, jenž je podrobněji rozveden v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí městského soudu.

K vlastním stížným námitkám Nejvyšší správní soud uvádí následující (pro přehlednost soud vychází z označení jednotlivých tvrzení provedených stěžovatelem s tím, že je soud nepřezkoumával dle číselné řady, nýbrž dle vzájemné souvislosti):

Předně je třeba se vyjádřit k **námítce č. 5** týkající se soustavnosti stěžovatelem provozované činnosti. Dle názoru stěžovatele nebyl v jeho případě tento znak naplněn, neboť on oslovil předmětné akcionáře během jednoho dne, když se jednalo o jednu množinu akcionářů (společnosti ŠTI Holding, a.s.). Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že splnění podmínky soustavnosti je rozhodné vzhledem k povaze poskytování hlavní investiční služby (v případě stěžovatele tedy obchodování s investičními nástroji na vlastní účet), které je chápáno jako podnikání.

Jak vyplývá z doktrinárních stanovisek, „*soustavnost podnikání neznamená, že by muselo jít o činnost nepřetržitou a trvalou. Může se např. jednat o činnost sezónní, činnost s určitými přestávkami (např. podnikatel odjede na dva měsíce na stáž do zahraničí, poté pokračuje v podnikání). Nesmí to být ale činnost ojedinělá, vykonávaná jenom výjimečně a nabodile. Předpoklad soustavnosti vyjadřuje požadavek opakovanosti jednotlivých jednání, přičemž musí jít o opakovanost záměrnou, nikoli vyplývající z výjimečných, nabodilých a nepředvídaných okolností.*“ (Pelikánová I.: Komentář

k § 2 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., ASPI, č. LIT16915CZ). Proto bude „*posouzení soustavnosti vždy věci konkrétního případu s přihlédnutím ke povaze činnosti*“ (Plíva S.: Komentář k § 2, In: Štenglová I., Plíva S., Tomsa M. a kol.: Obchodní zákoník. Komentář. Praha: C.H.Beck, 2005, str. 6).

V souzené věci bylo prokázáno, že stěžovatel zasílal akcionářům společnosti ŠTI Holding, a.s., a Teplárna České Budějovice, a.s., dopisy, ve kterých jim nabízel své služby, tj. mimo jiných i odkoupení cenných papírů. Bylo prokázáno, že tyto dopisy byly zasílány velkému okruhu adresátů a rovněž, že byly zasílány opakovaně (viz stručný přehled korespondence učiněný výše). Nejvyšší správní soud se proto nemůže ztotožnit s námitkou stěžovatele, neboť ta znak soustavnosti interpretuje velmi zjednodušujícím způsobem. Nejvyšší správní soud proto zdůrazňuje, že pro správný výklad tohoto znaku je nutno zohlednit skutkové okolnosti daného případu, a to z důvodu, že obchodní zákoník nedává tomuto pojmu bližší vymezení, když i doktrinární stanoviska stojí na nutnosti výkladu tohoto znaku s přihlédnutím ke konkrétní povaze činnosti. V dané věci proto nelze definování znaku soustavnosti zužovat pouze na rovinu časovou, jak činí ve své kasační stížnosti stěžovatel, nýbrž je nutno akcentovat i rozsah činnosti stěžovatele. Obeslání více jak dvou tisíc akcionářů (když tento počet vyplývá ze správního spisu a stěžovatel ho nikterak nerozporuje) proto nelze z povahy věci považovat za jednorázovou činnost, a to právě s ohledem na masovost této aktivity. Rovněž je v této souvislosti nutno zohlednit skutečnost, že předmětný dopis nebyl jediným, který společnost akcionářům zaslala, když v určitých časových intervalech následovaly dopisy jiného obsahu, ať už upomínající adresáta k učinění určitého kroku či informující o stavu činnosti. Není rovněž pravdou, že by tento znak bylo nutno posuzovat jen ve vztahu k akcionářům společnosti ŠTI Holding, a.s., neboť i činnost definovaná zákonem o podnikání na kapitálovém trhu jako doplňková musí být poskytována podnikatelským způsobem. Je tudíž zřejmé, že dopisy různého znění byly stěžovatelem zasílány více než jedné množině akcionářů různých společností. Tato námitka je tedy nedůvodná.

Další námitky označené **č. 3, 7 a 10** se týkají v různých obměnách jedné otázky, a to problematiky uzavření kupní smlouvy na převod akcií a otázek souvisejících.

Předně je třeba zdůraznit, že náležitosti smlouvy o převodu cenných papírů stanoví zákon č. 591/1992 Sb., o cenných papírech, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o CP“), v ust. § 13 až § 27a. V otázce náležitostí smlouvy o úplatném převodu cenných papírů zákon o CP obecně odkazuje na úpravu kupní smlouvy v ObZ s tím, že je třeba, aby ve smlouvě byly určeny cenné papíry a jejich kupní cena (§ 13). Zákon o CP dále vyžaduje, aby smlouva o převodu listinného cenného papíru na jméno (což je souzený případ) měla písemnou formu (§ 19 odst. 1); v případě listinného cenného papíru na řad zákon vyžaduje i rubopis (§ 18). Ust. § 156 odst. 6 ObZ vyžaduje v případě převodu listinné akcie na jméno kromě rubopisu rovněž i předání akcie.

Je nesporné, že v souzeném případě byly v rozhodné době (tj. v době od srpna roku 2005 do 7. 12. 2005) akcie společnosti ŠTI Holding, a.s. vydány v listinné podobě na jméno (řad). Dále je nesporný obsah „*Smlouvy dle § 409 a následujících zákona č. 513/1991 Sb. Obchodního zákoníku a § 13 a následujících zákona č. 591/1992 Sb. o cenných papírech*“, která tvořila přílohu „prvního dopisu“ zasílaného předmětným akcionářům, jejichž seznam doložený stěžovatelem je součástí správního spisu. Kromě údajů převodce (adresáta dopisu) a nabyvatele (stěžovatele) smlouva obsahuje závazek převodce převést

na adresáta přesně specifikované množství blíže vymezených akcií a závazek nabyvatele k úhradě přesně určené ceny za každou jednotlivou akcií. Smlouva rovněž obsahuje ustanovení „převodce zmocňuje nabyvatele k realizaci převodu v souladu s ustanovením § 156 odst. 6 Obchodního zákoníku včetně podpisu rubopisu a předání akcií“. Nejvyšší správní soud uvádí, že návrh smlouvy tak, jak je obsažen ve spise, je perfektní z hlediska požadavků na takovýto právní úkon kladených. Rovněž je z něj bez pochyby patrná vůle stěžovatele nabýt akcie dotčené společnosti na vlastní účet, neboť ani s velkou mírou fantazie není možné ustanovení smlouvy citované výše chápat pouze jako zmocnění k vyzvednutí akcií, jak se snaží prezentovat stěžovatel. Rovněž je nutno zdůraznit, jak již ostatně učinil městský soud, že písemná forma vyžadovaná zákonem znamená, že podpisy smluvních stran nemusí být učiněny na jedné listině, jak vyžaduje zákon např. v případě převodu vlastnického práva k nemovitosti; v případě převodu listinných akcií takovýto požadavek zákon nenastolil. Tolik k formálním náležitostem smlouvy o převodu akcií v listinné podobě.

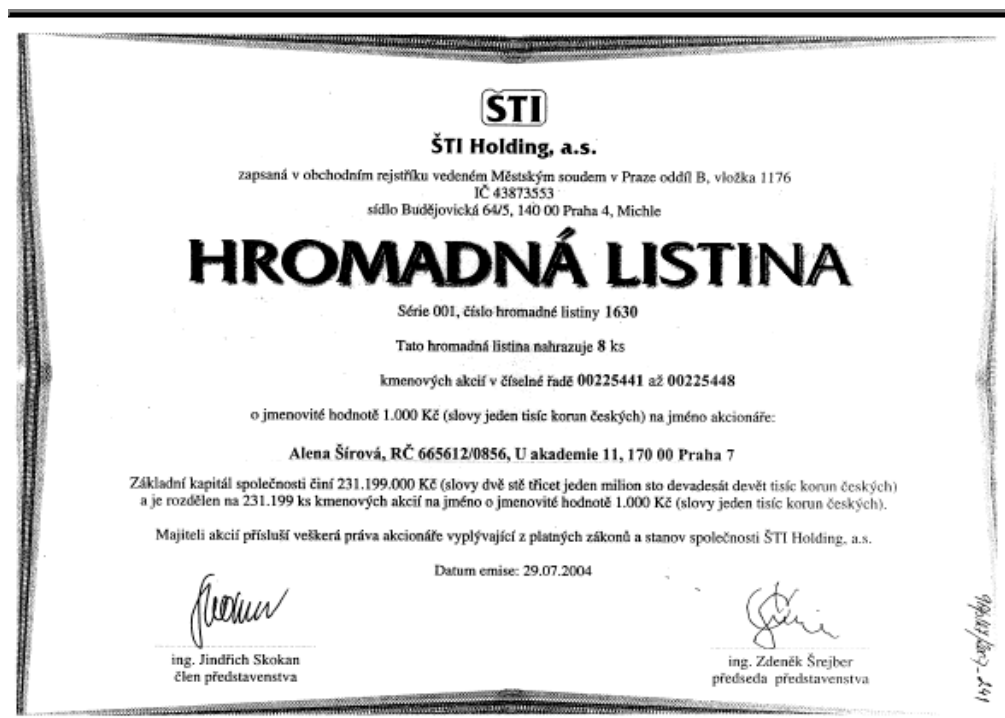
Úvaha o náležitostech smlouvy o převodu cenných papírů je pro danou věc zásadní, neboť Komise v napadeném rozhodnutí kvalifikovala skutkovou podstatu „obchodování s investičními nástroji na vlastní účet“ jako uzavírání kupních smluv (str. 3 rozhodnutí), když současně dospěla k závěru, že ve správním řízení bylo prokázáno, že k uzavření kupních smluv došlo. Zdůvodnění tohoto závěru je součástí odůvodnění rozhodnutí Komise (str. 3 až 6), tak i rozhodnutí Prezídia Komise (str. 2 až 4).

Jestliže v této souvislosti stěžovatel namítá, že nemohlo dojít k uzavření kupních smluv, když i vrácení podepsaného návrhu smlouvy oblátem nevedlo k uzavření smlouvy, neboť tuto smlouvu sám stěžovatel nepodepsal a Komise neprokázala jediný případ, kdy by smlouvu akceptoval a následně realizoval, odkazuje Nejvyšší správní soud na závěry učiněné výše týkající absence povinnosti, aby podpisy obou smluvních stran byly na jedné listině. Nepostačí proto stěžovatelova námitka, že protože návrh smlouvy neobsahoval jeho podpis, nedošlo jeho podepsáním akcionáři společnosti k akceptaci, neboť není vyloučeno, že by stěžovatel podepsal jiné vyhotovení návrhu. Za stěžejní důkaz, že smlouva akceptována byla, tj. že došlo k jejímu uzavření, však soud ve shodě se správním orgánem považuje vlastní tvrzení stěžovatele, která jsou obsažena v jím sepsané žalobě, nazvané „O zdržení se nekalosoutěžního jednání. Žaloba s návrhem na vydání předběžného opatření“, která byla doručena Městskému soudu v Praze dne 10.12.2004 a tímto soudem projednávaná pod sp. zn. 41 Cm 194/2004. Stěžovatel jako žalobce žaloval společnost ŠTI Holding, a.s., když požadoval, aby soud této společnosti uložil zdržení se nekalosoutěžního jednání spočívajícího v rozesílání dopisu akcionářům informujícím o postupu stěžovatele a aby uložil společnosti zaslání omluvného dopisu akcionářům. Nad rámec tvrzení uvedených žalobě, které citoval správní orgán ve svém rozhodnutí, Nejvyšší správní soud považuje za klíčové následující teze, které stěžovatel uvedl ve své žalobě: „Krom jiných činností žalobce taktéž od akcionářů provádí odkup listinných akcií emitenta ŠTI Holding, a.s. Následně předpokládá taktéž zhodnocení těchto cenných papírů. ... Akcionáři zplnomocnili žalobce k převzetí listinných cenných papírů od žalovaného (emitenta) a k převodu těchto cenných papírů na žalobce. Žalovaný byl proto povinen vydat předmětné akcie a následně mělo dojít k převodu těchto akcií na Středisko Služeb Kupónové Privatizace.... Žalobce ... je subjektem, který taktéž v rámci své činnosti nakupuje předmětné cenné papíry žalovaného... Z důvodu výše uvedeného chování žalovaného ... žalobce proto nemůže převzít příslušné akcie .. a provést předmětné, předem dohodnuté transakce.“ Tato tvrzení žalovaného jednoznačně prokazují,

že k uzavření *Smlouvy dle § 409 a následujících obchodního zákoníku a § 13 a následujících zákona o CP* mezi stěžovatelem a akcionáři společnosti ŠTI Holding, a.s., skutečně došlo, správní orgán a následně i soud proto dospěly ke správnému závěru, který má odraz ve správním spise a v odůvodnění předmětných rozhodnutí, proto není ani tato námitka stěžovatele důvodná. Pro souzenou věc je nerozhodná skutečnost, zda-li stěžovatel uhradil „původním“ akcionářům emitenta domluvenou kupní cenu a rovněž i skutečnost, kdy došlo ke skutečné realizaci předmětu smlouvy o převodu cenných papírů, neboť již uzavření uvedené smlouvy je plně postačující pro kvalifikaci jednání stěžovatele jako deliktního dle ust. § 187 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu.

Nad rámec výše uvedeného je třeba zdůraznit, že ze všech kroků stěžovatele, které jsou zdokumentovány ve správním spise, zcela jednoznačně vyplývá jeho úmysl nabýt předmětné akcie na vlastní účet, což prokazuje nejen zmiňovaná žaloba, ale i vlastní texty dopisů, které stěžovatel rozesílal akcionářům společnosti ŠTI Holding, a.s. Tak např. v dopise ze dne 23.9.2004 adresovaném p. A. K. stěžovatel uvedl, potvrzujeme Vám tímto doručení Vámi zaslanych dokumentů a jejich přijetí ke zpracování ... na základě těchto podkladů Vám bude zajištěno vyřednutí akcií v listinné podobě a jejich následné zpeněžení.“ V dopise ze dne 22. 11. 2004 adresovaném p. M. A. následující: „*v srpnu tohoto roku jsme Vám zaslali dopis ... a takéž předložili příslušné dokumenty, na základě kterých jsme Vám slíbili vyřednout Vaše akcie ... a zároveň ... zajistit jejich zpeněžení ... Vy jste nám následně tyto potřebné dokumenty řádně zaslali.*“ Dále je třeba zdůraznit, že součástí smlouvy o převodu akcií byla i klauzule zplnomocňující stěžovatele k realizaci převodu dle ust. § 156 odst. 6 ObZ. Bylo tudíž plně na zvážení stěžovatele, k jakému okamžiku akcie „skutečně“ převede, tj. k jakému dni datuje rubopis. Jestliže ale emitent odmítal po určitou dobu akcie vydat (a to i na základě rozhodnutí Komise), je logické, že k převodu rubopisem mohlo dojít až poté, co stěžovatel listinné akcie emitenta fakticky držel. Že tak stěžovatel skutečně učinil, vyplývá z vyjádření emitenta zasláno k výzvě Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2008. Společnost ve svém vyjádření uvedla, že stěžovatel vystupoval „*jako údajný zmocněnec a správce akcií řady fyzických osob – akcionářů společnosti ŠTI Holding, a.s. Odhadem vystupoval jako zmocněnec cca 450 akcionářů.*“ Rovněž dle vyjádření emitenta na rubové straně hromadných listin vydaných emitentem, které reprezentují celkem 5 833 kusů akcií emitenta (počty dle údajů sdělených emitentovi stěžovatelem, resp. jeho právním nástupcem), je uveden rubopis znějící ve prospěch stěžovatele, který je datován 17. 12. 2007 a je podepsán p. T. T., jednajícím z titulu plné moci (obr. č. 1 a 2).

Obrázek č. 1 (hromadná listina):

Obrázek č. 2 (rubopis):

Vzhledem k okolnosti, že společnost ŠTI Holding, a.s., zpochybňuje platnost tohoto rubopisu (možnost p. T. převést za akcionáře akcie na stěžovatele), byla podána určovací žaloba na určení vlastníka předmětných akcií, když i právní nástupce stěžovatele, na kterého byly akcie rubopisem převedeny dne 19.12.2007, podal žalobu na vydání listinných cenných papírů. Nejvyšší správní soud konstatuje, že pro toto řízení není rozhodné, kdo je vlastníkem akcií emitenta; předchozí text byl uveden pouze za účelem dokreslení posloupnosti kroků činěných stěžovatelem vůči akcionářům emitenta, které totiž zcela jednoznačně dokládají jeho úmysl převést předmětné akcie do svého vlastnictví. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že veškeré námitky stěžovatele týkající se uzavření kupní smlouvy, příp. převodu akcií, jsou nedůvodné a že úvahy správního orgánu a soudu týkající se této otázky mají oporu ve správním, resp. soudním spise, proto

je nepřijatelná i námitka stěžovatele týkající se porušení jeho práva na spravedlivý proces (čl. 6 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách, čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 90 Ústavy České republiky).

K **námítce č. 4** se již soud částečně vyjádřil výše. Pro kvalifikaci správního deliktu spáchaného stěžovatelem proto není rozhodné, zda-li stěžovatel dostal své povinnosti na výplatu určité peněžité sumy vyplývající z jím uzavřených kupních smluv s akcionáři. Proto i úvahy městského soudu v tomto smyslu učiněné byly činěny nad rámec, bez vlivu na vlastní posouzení dané věci. Rovněž je zřejmé, proč městský soud považoval za rozhodující, že stěžovatel uzavřením smluv fakticky „dostal do své dispozice“ realizaci převodu akcií, k této otázce se Nejvyšší správní soud vyjádřil již výše. I tato námitka je tedy nedůvodná.

Stěžovatel dále nesouhlasí (**námítka č. 1, 2, 9**) se skutečností, že by podvedl p. A. S. (tj. že by jí odcizil akcie, pozn. soudu). Nejvyšší správní soud však uvádí, že nejenže je ve správním spise založen přípis p. S., ve kterém žádá vysvětlení podvodu, díky kterému přišla o akcie (viz rozhodnutí městského soudu str. 15, ve správním spise založeno na čl. 152), nýbrž tato skutečnost vyplývá i z přípisu emitenta ze dne 11. 4. 2008, který uvádí, že za vlastníka hromadné listiny vydané původně na její jméno se označuje společnost CAIN LEISURE LTD (která ji nabyla rubopisem od stěžovatele a ten rovněž prokura rubopisem podepsaným p. T., oba rubopisy shodné textace jako výše uvedený). Shodně se lze vyjádřit i o p. R., resp. o p. R., a o p. N., kteří byli akcionáři (jejich vyjádření ve spise č. l. 210 a č. l. 129), když za vlastníka i jejich akcií se dle vyjádření emitenta považuje společnost CAIN LEISURE LTD. Výše uvedené vyplývá i z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 2. 2008, č.j. 2Nc 1018/2008-73, kterým tento nařídil emitentovi, nástupnické společnosti ŠTI-CZ, a.s., stěžovateli a společnosti CAIN LEISURE LTD zjednodušeně řečeno zdržet se vydávání, resp. přebírání akcií nástupnické společnosti ŠTI-CZ, a.s., do dne právní moci rozhodnutí soudu o tom, zda fyzické osoby uvedené v rozhodnutí byly ke dni 31. 12. 2007 akcionáři emitenta. Mezi fyzickými osobami vyjmenovanými v rozhodnutí je mj. uvedena i p. S. (pořadové číslo hromadné listiny 1706), p. R. (pořadové číslo hromadné listiny 2088) a p. N. (pořadové číslo hromadné listiny 216). Ačkoliv je v současné době vlastnictví akcií předmětem soudního sporu, po věc samu není tato otázka klíčová, a to vzhledem ke konstrukci odpovědnosti stěžovatele za správní delikt prezentované výše. Proto jsou i tyto námitky nedůvodné.

K **námítce č. 6** týkající se nesouhlasu se ziskovostí dané činnosti, tj. obchodování na kapitálovém trhu na vlastní účet, kterou městský soud opřel mj. i o Všeobecné obchodní podmínky, které byly zasílány společně s jinými dokumenty akcionářům společnosti Teplárna České Budějovice, a.s., Nejvyšší správní soud uvádí, že skutečně nebylo prokázáno, že by Všeobecné obchodní podmínky byly součástí smluv uzavíraných i s akcionáři společnosti ŠTI Holding, a.s. Tato dílčí nepřesnost však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí městského soudu, neboť sám stěžovatel uvedl v žalobě vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 41 Cm 194/2004, která je součástí spisu, že „*z důvodu výše uvedeného chování žalovaného dochází ke zrušení plných mocí k převzetí udělených žalobci, žalobce proto nemůže převzít příslušné akcie ...a provést předmětné, předem dohodnuté transakce. Tímto žalobce nemůže realizovat zisk, který by jinak pokrýval jeho náklady s touto činností spojené a dochází ke ztrátě a vzniku škody.*“ Tudíž si tvrzení stěžovatele uváděná v různých

řízení navzájem odporují, čímž jsou sama o sobě nevěrohodná. V daném případě je proto možno odkázat na úvahu o „ziskovosti“ jednání stěžovatele provedenou v rozhodnutí správního orgánu (str. 8 rozhodnutí Prezídia Komise, str. 15 rozhodnutí Komise), se kterou se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. I tato námitka je proto nedůvodná.

Námitka č. 13 míří do názoru městského soudu o nepřiměřenosti výše odměny stanovené ve Všeobecných podmínkách poskytování služeb finančního poradenství platných od 1. 9. 2004 (dále též „Všeobecné podmínky“). V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že otázka přiměřenosti či nepřiměřenosti stěžovatelem stanovené odměny nesouvisí s projednávaným řízením. Pro vyslovení závěru, že stěžovatel spáchal správní delikt, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí správního orgánu, je rozhodný pouze fakt, zda-li byla naplněna skutková podstata tohoto deliktu, tj. správa investičních nástrojů. Je proto pro takto vymezené řízení zcela irelevantní výše odměny za tuto stěžovatelem v rozporu se zákonem vykonávanou činnost. Shodně se lze vyjádřit i ohledně výhodnosti či nevýhodnosti Všeobecných podmínek pro jednu smluvní stranu či o formě smlouvy (formulářová, **tvrzení č. 14**). Jestliže městský soud vyslovil k těmto otázkám svůj právní závěr, neměl tento vliv na kvalifikaci deliktního jednání stěžovatele jako takového.

Jestliže stěžovatel dovozuje, že městský soud nesprávně smísl jeho činnost – úschovu cenných papírů, poskytovanou bezplatně, s úplatnou činností spočívající ve finančním poradenství, a že tudíž u prvé z nich není možno hovořit o odměně, Nejvyšší správní soud uvádí, že ze samotného znění Všeobecných podmínek vyplývá opak. V čl. 22 je totiž uvedeno: „*v případě, že si klient k datu předcházejícímu datu podpisu smlouvy již své akcie v listinné podobě vyzvedl, či později sám vyzvedne, nejsou tímto dotčena žádná ustanovení smlouvy a poskytovatel bude nadále vyvíjet činnost dle zbylých ustanovení smlouvy o finančním poradenství*“, a dále i čl. 14 týkající se nákladů „*náklady poskytovatele ... spojené s vyvíjenou činností jsou již zahrnuté v odměně*“, když činností je myšlen předmět Smlouvy o úschově a finančním poradenství (dále též „Smlouva“). Proto se jeví nerozhodným skutečnost, že ve Smlouvě je deklarována bezplatnost poskytovaných služeb (vyzvednutí a úschovy), když je následně další částí Smlouvy (ve Všeobecných podmínkách) uvedeno, že služba je úplatná. Jestliže si na základě takto zjištěného stavu věci učinil městský soud a správní orgán úsudek o úplatnosti veškerých činností zakotvených ve smlouvě, není možno jejich závěru nic vytknout. Soud proto neshledal tuto námitku důvodnou.

Další okruh kasačních námitek stěžovatele se týká uložené pokuty. Stěžovatel předně tvrdí (**námitka č. 16**), že městský soud se vůbec nezabýval přezkumem správnosti použitých kritérií ze strany Komise. Rozporuje rovněž jeho závěr o tom, že by disponoval finančními prostředky ve větší výši než 300 Kč (**námitka č. 18**), když stěžovatel rovněž predestírá způsob, jakým může subjekt disponující nulovými finančními prostředky (stěžovatel) realizovat nákup akcií v hodnotě převyšující 7 000 000 Kč. Zásadní vadou rozhodnutí Komise je dle stěžovatele fakt, že tato odvozuje majetkové poměry stěžovatele od jeho sídla, resp. nájmu prostoru pro sídlo, i když prokazatelně ví, že stěžovatel žádné platby neplatí (**námitka č. 19**). V dalším stížním bodě stěžovatel překládá argumenty svědčící dle jeho názoru pro závěr o nepřiměřenosti uložené pokuty (**námitka č. 21**).

Předně je třeba odmítnout námitku stěžovatele, že městský soud nepřezkoumal výši uložené pokuty. Z napadeného rozhodnutí str. 22 a 23 je seznatelné, že se městský soud touto otázkou zabýval. Jestliže na jedné straně odkázal pro zdůvodnění výše pokuty na rozhodnutí Komise a Prezídia Komise, nevybočil tento odkaz ze zákonných mezí, neboť městský soud přesně vymezil, na jaký okruh důvodů odůvodnění odkazuje a v jakém smyslu. V dalším uvedl, proč se domnívá, že stěžovatel disponuje finančními prostředky ve vyšší míře, ačkoliv je nevede ve svém účetnictví. Z rozhodnutí městského soudu je tedy zřejmé, jaká skutková zjištění vzal tento za základ pro svou následnou úvahu o námitce stěžovatele týkající se výše jeho majetku, jak tato zjištění hodnotil a jaké právní závěry pak z tohoto hodnocení vyplynuly. Určitá stručnost odůvodnění soudního rozhodnutí byla plně vyvážena již zmiňovaným odkazem na správní rozhodnutí, které je součástí odůvodnění, a které bylo jak stěžovateli, tak i Komisi známo. Nejvyšší správní soud proto neshledal rozpor uvedeného rozhodnutí městského soudu se závěry vyjádřenými v rozhodnutích Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 94/97, III. ÚS 103/99 a IV. ÚS 564/02 (všechna rozhodnutí Ústavního soudu dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), na která odkazuje stěžovatel.

K otázce výše pokuty uvádí Nejvyšší správní soud následující. Předně je třeba zdůraznit, že zákon o podnikání na kapitálovém trhu sankcionuje správní delikty, jejichž spáchání se stěžovatel dle správního orgánu dopustil, pokutou až do výše 5 000 000 Kč; omezuje tedy pouze horní hranici maximální výše pokuty. Jak vyplývá z nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 12/03, *„pokuta může za určitých okolností představovat zásah zejména do základního práva podle čl. 11 odst. 1 Listiny. Pokutu lze považovat za zásah s ústavněprávní dimenzí, a to v případě, pokud zasahuje do majetkových poměrů jedince se značnou intenzitou“*. Jak však vyslovil Ústavní soud v nálezu pléna ze dne 13.8.2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, publikovaném pod č. 405/2002 Sb., *„ne každé stanovení pokuty představuje zásah do základních práv a svobod, nýbrž jen takové, které zasahuje do majetkových vztahů se značnou intenzitou, přičemž stupeň újmy tímto zásahem vzniklý je právě jedním z hledisek uvedeného principu přiměřenosti“*, když je dle Ústavního soudu *„vyloučen takový zásah do majetku, v důsledku kterého by byla „zničena“ majetková základna pro další podnikatelskou činnost. Jinými slovy řečeno, nepřijatelné jsou takové pokuty, jež mají likvidační charakter. Je třeba upozornit, že pokuta v likvidační výši představuje v zásadě „nejtvrděší“ případ zásahu do majetkových poměrů, jenž ostatně může současně vést i k porušení čl. 26 odst. 1 Listiny; přitom není vyloučeno vztáhnout závěr o značné intenzitě zásahu do vlastnického práva i na takové případy, v nichž pokuta natolik přesáhne možné výnosy, že se podnikatelská činnost v podstatě stává „bezáúčelnou“ (tj. směřující pouze k úhradě uložené pokuty po značné časové období). Dále dle Ústavního soudu (nálezní pléna ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02) „z charakteru pokuty jako majetkové sankce nutně vyplývá, že má-li být individualizovaná a přiměřená, musí reflektovat i majetkové poměry potrestaného.“*

Ve výše citovaném nálezu pléna sp. zn. Pl. ÚS 3/02 Ústavní soud rovněž postuloval algoritmus přezkumu, zda-li stanovení pokuty a její výše nepředstavují zásah do ústavně zaručených práv a svobod. Nejprve je dle Ústavního soudu nutno zkoumat proporcionalitu (přiměřenost) daného zásahu s ohledem na naplnění sledovaného účelu, na potřebnost zásahu a jeho přiměřenost ve vztahu k zamýšlenému cíli, tj. v souzené věci stanovení a výši pokuty, s tím, že je třeba respektovat zákaz zneužití práva.

Optikou těchto postulátů je tak nutno hledět i na souzený případ. V něm správní orgán odůvodnil výši pokuty (2 000 000 Kč) tím, že jednání stěžovatele bylo *„velmi závažné, neboť jej lze považovat za útok na základní principy fungování kapitálového trhu ...“*

spočívající v matení laické veřejnosti a případného zneužívání její důležitosti znalosti kapitálového trhu“ s tím, že Komise konstatovala „závažné a úmyslné porušování zákonných předpisů“. Komise dále konstatovala, že „při úvaze o výši pokuty ze delikt je třeba vždy dbát na to, aby nebyla zničena majetková základna pro další podnikatelskou činnost. Jinými slovy řečeno, nepřijatelné jsou takové pokuty, jež mají likvidační charakter. Komise vyšla ze skutečností uvedených v tomto rozhodnutí, kde na straně jedné účastník řízení nabízí akcionářům odkup akcií, na straně druhé žádá stát o příspěvek na svoji činnost“. Dále Komise popisuje, jakým způsobem dospěla ke stanovení výši pokuty, když vyšla ze skutečnosti, že cílem (stěžovatelem deklarovaným – pozn. NSS) jednání stěžovatele bylo shromáždění 3% akciových podílů společnosti STI Holding, a.s., přičemž Komise došla k závěru, že takováto výše podílu představuje částku 6 935 970 Kč (vzhledem k zapsané výši základního kapitálu této společnosti – 231 199 000 Kč, ke dni vydání rozhodnutí). V případě jednání vůči akcionářům společnosti Teplárna České Budějovice, a.s., jímž dle jeho tvrzení poskytoval stěžovatel bezplatnou úschovu cenných papírů, Komise vyšla se sazebníku společnosti Univyc, a.s., poskytující stejné služby za poplatek 0,045 % p. a. z nominální hodnoty všech uložených cenných papírů. V případě akcionářů společnosti Teplárna České Budějovice, a.s., by se tak jednalo o částku cca 9.500 Kč měsíčně. Tyto údaje byly dle Komise postačující pro závěr o tom, že stěžovatel má dostatek volných finančních prostředků. Prezidium Komise ve svém rozhodnutí dále vyslovilo, že s ohledem na uvedené skutečnosti nepovažuje vyjádření stěžovatele prokazující výši jeho aktiv k 5. 9. 2005 (ve výši 300 Kč) za věrohodné, a to právě s ohledem na rozsah a způsob činnosti stěžovatele. Městský soud ohledně výše pokuty vyslovil, že „činnost, kterou žalobce provádí (bromadné zasílání přípisů více než 2.000 akcionářům, vyhotovení listin, k jejichž podpisu byli akcionáři vyžíváni), svědčí o tom, že žalobce disponuje finančními prostředky ve vyšší výši než je 300,- Kč“.

Tolik tedy přehled správního spisu vztahující se k výši stanovené pokuty a k hlediskům vedoucím správní orgán a následně i soud k vyslovení její opodstatněnosti. Ze správního spisu je zřejmé, že Komise si při stanovení výše pokuty byla vědoma omezení možnosti stanovení této pokuty kritérii postulovanými ve výše uvedeném nálezu Ústavního soudu. Byla to tedy ona, na které leželo důkazní břemeno ohledně prokázání, že rozsahem pokuty nevybočila z přípustných mezí, tj. že neporušila princip přiměřenosti a zákazu zneužití práva. Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvádí, že zhodnocení finanční situace stěžovatele je provedeno způsobem zcela jasným, přehledným a pochopitelným, vycházející ze skutečností zjištěných v průběhu správního řízení. Jestliže stěžovatel s výší takto stanovené pokuty nesouhlasil, bylo na něm, aby prokázal, že Komise z mezí jí vytčených vybočila. Nepostačí však pouhé ničím nepodložené tvrzení stěžovatele o jeho finanční situaci (které je součástí např. rozkladu ze dne 5. 9. 2005 a přílohy k tomuto rozkladu). Naopak, stěžovatelovo tvrzení musí být kvalifikované, aby mohlo být osvědčeno za důkaz. Při hodnocení stěžovatelových stížných bodů týkajících se nepřiměřenosti výše stanovené pokuty proto Nejvyšší správní soud vychází ze zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o účetnictví“), který je základním předpisem pro oblast hospodaření právnických a vybraných fyzických osob. Tak je v ust. § 2 až § 9 cit. zákona stanovena a blíže konkretizována povinnost účetních jednotek vést o svém hospodaření, a to ode dne vzniku do dne zániku, účetnictví tak, aby splňovalo *podmínku správnosti, úplnosti, průkaznosti, srozumitelnosti, přehlednosti a bylo vedeno způsobem zaručujícím trvalost účetních záznamů*. Dle ust. § 1 odst. 2 písm. a) *je účetní jednotkou právnická osoba, která má sídlo na území České republiky*. Dle ust. § 7 odst. 1 cit. zákona pak *účetní závěrka sestavená na základě účetnictví musí*

podávat věrný a poctivý obraz předmětu účetnictví a finanční situace účetní jednotky. Vzhledem k okolnosti, že dle ust. § 2 odst. 3 zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění platném pro projednávanou věc, *jsou sdružení právníckými osobami*, je i tento typ právnícké osoby účetní jednotkou se všemi právy a povinnostmi z této skutečnosti vyplývajícími. Jestliže tedy stěžovatel hodlal účinně rozporovat výši pokuty, bylo tak možné činit jen na základě jím předloženého účetnictví, resp. účetní závěrky za příslušné období. Jak však vyplynulo z přípisu nazvaného *Obv. T.š T. – podání zprávy* ze dne 4. 6. 2007, sp. zn. ČTS:PSP-2505/OHK-2006-317, vyhotoveného kpt. Jaromírem Šťastným, vrchním komisařem služby kriminální policie a vyšetřování Policie ČR, v soudním spise založeného na č. l. 219, „*T. T. založil do vyšetřovacího spisu kopii účetních dokladů, tedy rozvahy a výkazu zisků a ztrát za roky 2004 a 2005, které však nezachycují žádný pohyb na účtech sdružení. Uvedl, že sdružení neviduje své náklady a žádný příjem nevytvořilo*“. Tato tvrzení jsou však v ostrém kontrastu s tvrzeními dříve prezentovanými stěžovatelem (za kterého jedná p. T. T., který je také dle čl. V. stanov stěžovatele odpovědný za způsob hospodaření stěžovatele, tj. i za vedení účetnictví). Již ve stanovách (čl. V.) je uvedeno, že „*ke zajištění své činnosti využívá (sdružení – pozn. NSS) „zejména následující příjmy: vstupní příspěvky, roční členské příspěvky, dotace a subvence, výtěžky z vlastní činnosti, mimořádné příspěvky od drobných akcionářů na základě zhodnocení jejich cenných papírů s přispěním činností vyvíjených Sdružením, mimořádné výtěžky vzniklé z rozdílů nákupních a prodejních cen akcií do majetku Sdružení, kdy ... se Sdružení musí stát akcionářem příslušných společností – emitentů, sponzorské příspěvky*“. Rovněž i v přípise nazvaném *Vyjádření ke správnímu řízení – Č.j. 51/So/62/2004/1* ze dne 1. 9. 2004 stěžovatel uvedl, že „*členové ... nejsou ochotni poskytnout zvláštní příspěvky*“, což znamená, že obvykle příspěvky poskytují. V přípise ze dne 10. 12. 2004 nazvaném *Vyjádření ke správnímu řízení – Č.j. 51/So/62/2004/1* stěžovatel uvedl: „*... jsme již požádali Ministerstvo financí ČR o dotaci ve výši 1.000.000 korun ... dále jsou tyto náklady kryty v souladu se zásadami hospodaření dle stanov sdružení, vstupními, ročními a mimořádnými příspěvky, dary, jakožto i finančním půjčkami*“ (shodně se stěžovatel vyjádřil i v rozkladu proti rozhodnutí o předběžném opatření ze dne 15. 12. 2004). Ve spise je dále založen dopis stěžovatele p. V. T. ze dne 15. 11. 2005, ve kterém stěžovatel žádá adresáta o úhradu poplatku ve výši 30 % prodejní ceny, tj. 15 000 Kč. V žalobě ze dne 17. 1. 2006 pak stěžovatel zdůraznil, že „*finanční prostředky mu byly v případě nákup akcií společnosti ŠTI Holding, a.s., poskytnuty na úvěr*“ (toto tvrzení je pak v rozporu s jeho tvrzením uvedeným v kasační stížnosti, že akcie nenabýval, pouze figuroval jako prostředník, což je s ohledem na vyjádření společnosti ŠTI Holding, a.s., a na rubopisy předmětných akcií, nepravdivé). A dále, že „*režijní náklady byly za žalobce zaplacený jiným subjektem*“. Nejvyšší správní soud tato skutková zjištění uzavírá konstatováním, že stěžovatel sám předkládal jak správnímu orgánu, tak i soudu rozporuplná tvrzení ohledně jeho hospodaření. Jestliže totiž byl stěžovateli poskytnut úvěr, disponoval po určitou dobu určitým finančním obnosem, jestliže jsou mu věnovány příspěvky či dary na chod sdružení (např. na pronájem sídla či na úschovu akcií), opět jsou i tyto částky předmětem vlastnictví stěžovatele, tedy v jeho majetku, když je o nich povinen účtovat. Nelze dále odhlédnout od skutečnosti, že dle výpisu z Registru živnostenského podnikání má stěžovatel vydáno živnostenské oprávnění pro živnost - činnost podnikatelských, finančních, organizačních a ekonomických poradců, je tudíž i podnikatelem, tj. provozuje ziskovou činnost. O hospodářských výsledcích této z hlediska stěžovatele vedlejší činnosti je pak rovněž povinen účtovat, a to odděleně od činnosti hlavní; ani tuto skutečnost však stěžovatel nedoložil, navíc z vyjádření Policie České republiky vyplývá, že se tento ani neregistroval u příslušného správce daně.

Lze tak shrnout, že tvrzení stěžovatele obsažená v kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud za nevěrohodná a v některých případech i nepravdivá, tudíž k nim není možno přihlídnout. Stěžovatel se tak sám nedbáním svých zákonných povinností dostal do důkazní nouze, když to byl správní orgán, kdo tvrzení o přiměřenosti výše stanovené pokuty unesl. Nelze se tak porušením svých zákonných povinností dovolávat svých práv, což se týká i námitky stěžovatele ohledně jeho sídla, které on sám v kasační stížnosti označil za fiktivní, když tuto adresu uvádí v obchodním i úředním styku a přebírá si na ní písemnosti. Proto jsou i tyto námitky stěžovatele nedůvodné.

K námitce označené **č. 21** Nejvyšší správní soud uvádí, že skutečně nelze souhlasit s městským soudem ohledně jeho výroku o možnosti aplikování požadavku, aby pokuta neměla likvidační charakter, v dané věci ne zcela standardně. Vzhledem k okolnosti, že se jedná o ústavní maximum, je nutné ji aplikovat vždy. Nejvyšší správní soud však konstatuje, že tato dílčí nesprávnost nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, neboť v dalších částech odůvodnění městský soud tuto svoji tezi korigoval úvahami o výši pokuty. Stejně tak se lze i vyjádřit ohledně tvrzení o občanském sdružení jako formě podnikání. I tato stížní námitka tak není důvodná.

Ke stížním námitkám týkajícím se loga stěžovatele, jeho sídla, názvu či funkce ředitele divize služeb (**námitky č. 17a a 20**) Nejvyšší správní soud uvádí, že mu nepřisluší hodnotit jejich případnou nekalosoutěžní či trestně právní povahu. Jestliže se v tomto smyslu vyjádřil ve svém rozhodnutí městský soud, činil tak pro dokreslení daných skutkových východisek. Nelze tak než souhlasit, že není běžnou obchodní praktikou uvádět na obchodní korespondenci smyšlenou osobu včetně její rovněž smyšlené funkce (ing. J. Š., CSc., v údajné funkci ředitele divize služeb), když sám stěžovatel uvedl, že se nečlenil na divize, tudíž neměl ani jejich ředitele, a dále z vyjádření Policie České republiky vyplynulo, že p. Š. nebyl oprávněn užívat akademické tituly a se stěžovatelem nespolečně pracoval. Rovněž není pro danou věc rozhodné, ke kterému datu byla stěžovateli zapsána jeho ochranná známka či jaké důvody ho vedly ke zvolení za sídlo sdružení adresu Praha, Rybná 14, ani proč na této adrese dle svého vyjádření fakticky nesídlí, a v komunikaci tak užívá další nepravdivý údaj. Pohnutky stěžovatele ve věci jeho názvu či loga jsou pro věc také zcela nepodstatné a nebyly důvodem pro kvalifikaci jednání stěžovatele jako odporujícího příslušným ustanovením zákona o podnikání na kapitálovém trhu. Proto jsou i tyto námitky nedůvodné.

Pro věc samu je nepodstatná i skutečnost, zda-li by akcionáři poslali plné moci k vyzvednutí akcií (**námitka č. 17**), neboť úsudek učiněný v tomto případě rovněž není pro danou věc rozhodným, proto platí pro tento bod totéž, co bylo řečeno k bodu předchozímu.

K tvrzení označenému **č. 8** se Nejvyšší správní soud nevyjádřil, neboť je pouhým komentářem k výroku soudu, nikoliv stížním bodem.

Stěžovatel dále nesouhlasí s odmítnutím „*ostatních a dalších obdobných důkazů soudem u jiných akcionářů*“, se kterým se dle názoru stěžovatele městský soud řádně nevypořádal (**námitka č. 9a**); Nejvyšší správní soud konstatuje, že z kasační stížnosti není zřejmé, k návrhu jakého důkazu stěžovatel toto tvrzení směřoval. Není tak možno toto tvrzení zhodnotit v jeho celku, a to pro jeho naprostou obecnost, kdy stěžovatel jen předkládá

postuláty týkající se obecně povinnosti soudu vypořádat se s návrhy důkazů, aniž by však uvedl, jak konkrétně byl na svých právech zkrácen jím tvrzeným nedostatečným zdůvodněním rozhodnutí soudu. Nelze rovněž ponechat bez povšimnutí, že většina v žalobě navrhovaných důkazů byla již součástí správního spisu. Pro naprostou absenci dopadu tvrzeného pochybení soudu do právní sféry stěžovatele tak není tvrzení ohledně důkazních prostředků ve své obecné části stížním bodem, a proto se jím Nejvyšší správní soud nezabýval.

Námítkou č. 11 stěžovatel zdůrazňuje, že městský soud nikterak neodůvodnil svou úvahu o tom, že smlouva, kterou tento uzavíral s akcionáři společnosti Teplárna České Budějovice, a.s., odpovídala svým obsahem smlouvě o správě cenných papírů, když toto posouzení je dle stěžovatele klíčové pro kvalifikaci jeho jednání jako výkonu neoprávněné služby – správy investičních nástrojů.

Předně je však třeba zdůraznit, že odůvodnění této části rozhodnutí městského soudu je odrazem žalobní námítky stěžovatele prezentované na str. 14 až 15 žaloby. Proto se soud soustředil na tvrzení, která žalobce označil v žalobě za sporná, když je nutno zdůraznit, že blanketní odkaz provedený pod bodem 16 a částečně 17 žaloby není pro svoji obecnost a absenci jakéhokoliv tvrzení schopný být žalobním bodem. Z tohoto důvodu není rozhodnutí městského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto ani nezasahuje do ústavně zaručených práv stěžovatele, neboť stěžovatel nemůže požadovat, aby soud odůvodnil něco, co stěžovatel účinně nenamítal; takový postup soudu by byl v rozporu s obecnou zásadnou přezkoumání k námítce, která je vlastní správnímu soudnictví.

Jestliže tedy stěžovatel v žalobě rozporoval pouze činění faktických úkonů dle smlouvy, vyvíjení činnosti vedoucí k maximálnímu finančnímu zhodnocení, zmocnění a plné moci, a vysvětloval svůj obchodní záměr, nebyl za tohoto stavu řízení městský soud povinen věnovat se otázce právní kvalifikace předmětné smlouvy, neboť tato skutečnost po něm nebyla vyžadována. Proto se touto kvalifikací nezabývá ani Nejvyšší správní soud. Z výše uvedených důvodů je proto i tato námítka nedůvodná.

Dále stěžovatel uvádí, že předmětné akcie společnosti Teplárna České Budějovice, a.s., pouze vyzvedl a nic dalšího v této věci nečinil (**námítka č. 12 a 15**). V této souvislosti je vhodné připomenout, že úschovu investičních nástrojů uvedenou jako vedlejší investiční služba pod ust. § 4 odst. 3 písm. b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu může vykonávat i osoba odlišná od osoby obchodníka s cennými papíry.

S ohledem na znění námítky je případné ocitovat ze Smlouvy o úschově a finančním poradenství uzavírané mezi stěžovatelem jako poskytovatelem a akcionáři společnosti Teplárna České Budějovice, a.s., jako klienty (když tento fakt není v řízení rozporován, jak vyplývá např. i z kasační stížností). Jediný článek smlouvy tvoří následující ustanovení: „Předmětem smlouvy je závazek poskytovatele zajistit klientovi bezplatné vyzvednutí a úschovu listinných akcií emitenta teplárna České Budějovice ... a poskytovat klientovi poradenství a veškerou součinnost vedoucí ke zhodnocení jeho akcií za podmínek daných Všeobecnými podmínkami poskytování služeb finančního poradenství, které jsou nedílnou součástí této smlouvy.“ Nelze rovněž pominout relevantní ustanovení Všeobecných podmínek poskytování služeb finančního poradenství platné od 1. 9. 2004 (oba dokumenty jsou součástí správního spisu), ve kterých je stanoveno, že „(1) klient prohlašuje, že ... má zájem o jejich co nejvyšší budoucí finanční zhodnocení ... poskytovatel se zavazuje poskytnout klientovi poradenství a veškerou součinnost“

vedoucí k budoucímu zhodnocení jeho akcií ... (8) klient se zavazuje, že po dobu trvání smlouvy nepověří stejnými záležitostmi jiného poskytovatele, ... zejména bez této součinnosti a souhlasu poskytovatele neuzavře smlouvu o převodu akcií .. (11) klient se zavazuje zaplatit za činnost dle bodu 1 poskytovateli odměnu ... (12) náklady poskytovatele ... spojené s vyvíjenou činností jsou již zahrnuty v odměně ... (14) klient potvrzuje, že pověřil výše uvedeného poskytovatele k výhradnímu vyvíjení činnosti vedoucí k maximálnímu finančnímu zhodnocení z jeho cenných papírů a k maximální ochraně jeho zájmů (15) za finanční zhodnocení se považuje zejména prodej předmětných akcií,...

Pro věc je dále relevantní znění ust. § 36 odst. 1 zákona o CP, které deklaruje, že „smlouvou o správě cenných papírů se zavazuje správce, že bude činit po dobu trvání smlouvy veškeré právní úkony, které jsou nutné k výkonu a zachování práv spojených s určitým cenným papírem, a vlastník cenného papíru se zavazuje zaplatit za to úplatu. Není-li úplata ve smlouvě určena, má správce právo na úplatu obvyklou v době uzavření smlouvy.“ A rovněž i znění ust. § 37a cit. zákona: „smlouvou o obhospodařování cenných papírů se zavazuje obhospodařovatel obhospodařovat majetek zákazníka spočívající v cenných papírech nebo v peněžních prostředcích určených ke koupi cenných papírů na základě volné úvahy v rámci smluvního ujednání a zákazník se zavazuje zaplatit za to úplatu. Není-li úplata ve smlouvě určena, má obhospodařovatel právo na úplatu obvyklou v době uzavření smlouvy.“

Nejvyšší správní soud k tomuto stížnímu bodu dále uvádí, že smlouva, jejíž relevantní ustanovení byla citována výše, naplňuje pojem „správa investičních nástrojů“ ve smyslu ust. § 4 odst. 3 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu. Tato skutečnost však sama o sobě nestačí. Pro to, aby mohl být stěžovatel sankcionován za vykonávání správy investičních nástrojů bez patřičné licence, musí být na jisto postaveno, že skutečně výkony spadající pod tuto službu poskytoval. V dané věci proto měl správní orgán prokázat, že stěžovatel uzavřel s akcionáři společnosti Teplárna České Budějovice, a.s., předmětnou smlouvu a dále, že z této smlouvy bylo také fakticky plněno. V obou rozhodnutích správního orgánu však tato úvaha důkazně podložena není. Naopak z napadeného rozhodnutí o rozkladu je zřejmé, že správnímu orgánu postačovalo samotné uzavření smlouvy k naplnění znaků správního deliktu. Avšak ani tato skutečnost, tj. fakt uzavření smlouvy, nemá oporu v odůvodnění rozhodnutí či ve správním spise. Proto se Nejvyšší správní soud dotázal náhodně zvolených akcionářů získaných ze seznamu akcionářů, jejichž akcie převzal dle vyjádření společnosti Teplárna České Budějovice, a.s., p. T. jako zástupce stěžovatele (č.l. 255). Na písemný dotaz soudu, zda-li uzavřeli se stěžovatelem někdy nějakou smlouvu a zda-li tato případně byla naplňována, odpověděla PhDr. M. M., že žádnou smlouvu neuzavřela (čl. 268), Doc. MUDr. K. M., že se na něj stěžovatel vůbec neobrátil (čl. 270), M. P., že nikoliv (čl. 272), ing. J. K. udělil jen plnou moc k úschově akcií (čl. 274) a F. Š. plnou moc k vyzvednutí akcií (čl. 280). I když se jednalo o náhodný vzorek akcionářů, potvrdili tito pochybnosti Nejvyššího správního soudu o řádně zjištěném skutkovém stavu ve správním řízení. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že tato stížní námitka stěžovatele je důvodná, když jednak není zřejmé, zda-li akcionáři společnosti Teplárna České Budějovice, a.s., uzavřeli se stěžovatelem předmětnou smlouvu a dále zda-li tato byla i uskutečňována. Nejvyšší správní soud ještě zdůrazňuje, že není určující prostý fakt uzavření smlouvy, nýbrž její plnění. Z tohoto důvodu je kasační stížnost stěžovatele v této otázce důvodná.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že přezkoumal napadené rozhodnutí městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené

v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Vzhledem k okolnosti, že shledal kasační stížnost stěžovatele ve stížních bodech týkajících se kvalifikace jeho jednání jako skutku porušujícího ust. § 4 odst. 3 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu důvodnou, zrušil napadený rozsudek městského soudu dle ust. § 110 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž vycházel správní orgán v napadeném rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise, a pro tuto vadu měl soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání. V dalším řízení městský soud zaváže správní orgán k doplnění dokazování ohledně předmětné otázky a zohlednění jejího výsledku při celkovém výroku o vině a trestu v rámci řízení o správním deliktu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu